

30/10/2019

Ο Γόρτυνος Ιερεμίας για τον Άγιον Σιλουανό τον Αθωνίτη

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως](#)

“Θυμίαμα” εκ μέρους του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, κ. Ιερεμίου (ΘΥΜΙΑΜΑ, Αριθμ. 88, Δημοσίευση: 27 Οκτωβρίου 2019), με θέμα τα παιδικά και νεανικά χρόνια του Αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ](#)

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμιάει Σιν προσέρχεται. Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν εἰς ἀγάπην εὐδοκίας ποικιλοῦται»

Εβδομαδιαίο περιοδικό • Ἀρθρ. φύλ. 88

27 Ὀκτωβρίου 2019

Συντάκτες: Ἐπισκοπὸς Ἱερραίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΗΘΑΕΩΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΛΟΥΑΝΟΣ

Παιδικὸ καὶ νεανικὸ χρόνος

Ἐπειδὴ, ἀγαπητοὶ μου, τὰ προηγούμενα κηρύγματα, μὲ τὴν δογματικὴ τους διδασκαλίαν, θεωρήθηκαν ὡς ἀκατάληπτα γιὰ τὸν λαόν, ἀρχίζουμε νέα σειρά κηρυγμάτων μὲ τὸν βίον καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἁγίων μας.

1. Αρχίζουμε μὲ τὸν ἅγιον Σιλουανό, ἓνα ἐκ τῶν τελευταίων ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἅγιος Σιλουανός, ποὺ τὸ κοσμητὸ τοῦ ὀνόμα ἦταν Συμεὼν Ἰβάνοβιτς, καταγόταν ἀπὸ μία πτωχὴ ρωσικὴ οἰκογένεια, ἀπὸ τὸ χωριὸ Σόβσκι τῆς ἐπαρχίας Λαμπεντάσκ. Γεννήθηκε τὸ 1866 καὶ ἔγινε μοναχὸς στὴν Ἀθωνά, στὸ Ἅγιον Ὄρος. Πέθανε τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1938. Λίγα γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν παιδική του καὶ νεανική του ἡλικία. Ὅταν ἦταν μικρός, 4 ἐτῶν περίπου, ὁ πατέρας του μιά παγερὴ νύκτα εὐλοξένησε σπύτι του ἓνα πλανόδιον βιβλιοπωλεῖον. Ὁ πατέρας εἶπε στὴν κουβέντα μὲ τὸν ξένο κατὶ γιὰ τὸν Θεόν. Ἀλλὰ αὐτὸς ἦταν ἄθεος καὶ εἶπε: «Ποὺς βρῆκε τὸν Θεόν... Τρέχα-γύρισε νὰ βρεῖς τὸν Θεόν! Καὶ ὁ μικρὸς Συμεὼν, ὅταν ἔφυγε ὁ ξένος, εἶπε στὸν πατέρα του: «Ἐγώ, ὅταν θά μεγαλώσω, θά τρέξω νὰ γυρῶμαι καὶ θά βρῶ τὸν Θεόν!»

Πέρασαν χρόνια καὶ ὁ Συμεὼν μεγάλωσε. Ἐγινε ἓνας δυνατὸς νέος καὶ ἐργαζόταν μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του σὲ οὐλοδομίες. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οὐλοδομικῆς παρέας πῆγε κάποτε ἓνα προσκίνημα. Ἐπισκέφθηκε τὸν τόπον ἑνὸς μεγάλου ἀσκητοῦ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σαζάνωφ. Ὅταν ἐπέστρεψε διηγεῖτο τὸν βίον τοῦ ἁγίου καὶ τὰ θεάματά του. Ἀκούγοντάς τα αὐτὰ ὁ Συμεὼν σιέσθηκε: «Ἄν αὐτὸς εἶναι ἅγιος, ἄρα ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη λοιπὸν νὰ γυρίσω ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸν βρῶ». Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν ἡ καρδιά τοῦ Συμεὼν ἀναψέ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν. Ἀπὸ τότε ὁ Συμεὼν ἄρχισε νὰ προσεύχεται πολὺ καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα. Ἐκεῖνος τὸν καιρὸ ζήτησε τὴν εὐχὴ τοῦ πατέρα του, γιὰ νὰ πάει στὴν Μεγάλῃ Λαύρᾃ τοῦ Κιέβου. Καὶ ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε: «Τελείωσε πρῶτα τὴν στρατιωτικὴ σου θητεία καὶ μετὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πᾶς». Μετὰ ὅμως ἐγκατέλειπε τὸν Συμεὼν ἡ χάρη αὐτὴ καὶ γύρισε στὴς εὐλίας καὶ τοὺς περιπάτους μὲ τοὺς νέους καὶ τὴς νέες τοῦ χωριοῦ, ἔπαιζε ἀκουρτεῖον καὶ ζούσε ὅπως οἱ ἄλλοι νεαροί. Ἦταν ἓνας νέος δυνατὸς καὶ ὡραῖος καὶ οἱ κοπέλας τὸν ἐβλέπαν σὰν ζηλευτὸ ἄνδρα. Ὁ ἴδιος γυνητεύθηκε ἀπὸ μιὰ καὶ πρὶν ἀκόμη τεθεῖ θέμα γάμου, ἔγινε τὸ «συνηθισμένον». Βαθεῖα ὅμως ἐντύπωση τοῦ προέβηκε ὁ λόγος τοῦ πατέρα του τὴν ἄλλη μέρα. «Ποῦ ἔσουν χθὲς παιδί μου; (Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἀμάρτησε). Μὲ πονοῦσε ἡ καρδιά μου!»

Ἦταν πολυμέλὴς οἰκογένεια. Πέντε γιοὶ καὶ δύο θυγατέρες. Οἱ γιοὶ ἐργάζονταν μαζί μὲ τὸν πατέρα. Μιά μέρα, κατὰ τὸν θερισμό, ἦταν ἡ σειρά τοῦ Συμεὼν νὰ ἐτοιμάσει φαγητό. Σέχασε

ὅμως ὅτι ἦταν Παρασκευὴ καὶ ἔβρασε χοιρινὸ κρέας καὶ ἔφαγαν ὅλοι. Πέρασε μισὸς χρόνος. Τὸν χειμῶνα, σὲ μία γιορτῇ, λέγει ὁ πατέρας στὸν Σιμεὼν μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο: «Θυμᾶσαι, παιδί μου, πὺ μού ἔβρασε χοιρινὸ κρέας στὸ χωράφι. Ἦταν Παρασκευὴ, ἕβρεις, καὶ τὸ ἔτρωγα σάν νά ἦταν πτωμα!» – Καὶ γιατί δὲν μού τό εἶπες τότε, πατέρα;» Καὶ ὁ πατέρας ἀπάντησε: «Δὲν ἤθελα νά σέ συγχύσω, παιδί μου!»

Χρόνια ἀργότερα, διηγούμενος ὁ μοναχὸς Σιλουανὸς τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔλεγε: «Τέτοιο Γέροντα ἤθελα νά ἔχω, σάν τὸν πατέρα μου. Φανταστεῖτε: Ἐκανε ὑπομονή μιστὸ χρόνο καὶ βρῆκε τὴν κατὰλληλὴ εὐκαιρία νά μού τό πῇ, γιὰ νά διορθωθῶ, χωρὶς νά μέ συγχύσει!»

2. Πάντως, στὸν θόρυβο τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἄρχισε πιά νά σβῆνει στήν ψυχὴ τοῦ Σιμεὼν ἡ πρώτη θεία κλήσις γιὰ τὸν μοναχικὸ ἀγώνα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε καὶ πάλι μὲ ἓνα ὄραμα:

Μιά μέρα, πὺ τὴν πέρασε μὲ κοσμικὴ σπατάλη, στὸν ὕπνο του εἶδε ἓνα ροῖο νά σέρνεται μέσα ἀπὸ τὸ στόμα του. Δοκίμασε ἀνδρία καὶ τινάχθηκε ἐπάνω, ὅποτε ἀκούει μιά φωνὴ πὺ τοῦ ἔλεγε: «Κατάπιε στὸ ὄνειρό σου ροῖο καὶ δὲν σοῦ ἄρσει. Τὸ ἴδιον, δὲν μού ἄρσει καὶ μένα νά βλέπω τὰ ἔργα σου». Ὁ Σιμεὼν πίστευσε ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τῆς Παναγίας. Καὶ μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του εὐχαριστοῦσε τὴν Θεοτόκο, γιατί δὲν τὸν σιχάθηκε, ἀλλὰ ἤθελε νά τὸν σπρώξει ἀπὸ τὴν πτώση του.

Αὐτὴ ἡ δευτέρη κλήσις τοῦ Σιμεὼν ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ του θητεία. Καὶ μὲ διπλὴ δύναμη, τώρα ξαναέρχεται ἡ ἐπιθυμία του νά μπεῖ σὲ μοναστήρι.

Ἀπὸ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς του, τῆς δευτέρης κλήσις του, δὲν ξέριμε πολλά πράγματα, παρὰ μόνο δύο περιστατικὰ, πὺ τὰ καταγράφουμε: (α) Σὲ μιά γιορτῇ εἶδε ὁ Σιμεὼν ἓνα μεσήλικα χοιρινὸ του νά παίζει ἀκοροντεῖον καὶ νά χορεύει. Τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ: «Πῶς, Στέφανε, μπορεῖς νά παίζεις καὶ νά χορεύεις; Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι σκότωσες ἄνθρωποι;». Τὸν εἶχε σκοτώσει σὲ μιά συμπλοκὴ μεθυσμένων. Καὶ ὁ Στέφανος εἶπε στὸν Σιμεὼν: «Ἔβρεις, ὅταν ἦμουν στήν φυλακὴ προσευχήθηκα πρὸς τὸν Θεὸ νά μέ συγχωρήσει καὶ ὁ Θεὸς μέ συγχώρησε. Καὶ τώρα παίζω ἡσυρchos!»

Ὁ λόγος αὐτὸς ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωση στὸν Σιμεὼν, γιατί ἀκούσε ἀπὸ ἁμαρτωλοῦ ὅτι ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τὰ ἁμαρτήματά μας, ὅσο μεγάλα καὶ νά εἶναι, καὶ γαληνεῖ τις καρδιές μας.

(β) Ἐνας νεαρὸς ἀπὸ τὸ χωριὸ τοῦ Σιμεὼν ἦρθε σὲ σχέση μὲ μιά κοπέλα, τὴν ἄφησε ἔγκυος, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλειψε. Ὁ Σιμεὼν ἔκανε ἀγώνα γιὰ νά τὸν πείσει νά τὴν παντρευτεῖ. Ἐκείνος, ἐνῶ στήν ἀρχὴ ἀρνείτο, σὲ τέλος ὁμολογεῖται στὸν Σιμεὼν καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ρώτησαν ὅμως καὶ τὸν Σιμεὼν γιὰ τὴν διακὴ του περίπτωση, γιατί δὲν παντρεύτηκε τὴν κοπέλα μὲ τὴν ὁποία εἶχε σχέση, ὅπως εἶπαμε. Καὶ ὁ Σιμεὼν εἶπε: «Ὅταν θέλησα νά γίνω μοναχὸς, παρεκάλεσα πρὸς τὸν Θεὸ, ὥστε νά ἀποκαλέσει ἔτσι τὸ πράγμα, γιὰ νά πραγματοποιήσω ἡσυχία τὸν σκοπὸ μου. Καὶ ὁ Θεὸς τὰ τακτοποίησε ἄριστα. Ὅταν ἦμουν στὸν στρατὸ, ἓνας σιτέμπορος ἦρθε στὸ χωριὸ γιὰ νά ἀγοράσει σιτάρι, εἶδε τὴν κοπέλα ὅτι εἶναι ὡραία καὶ τραγουδᾷ ὡραία, τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν πῆρε γιὰ γυναῖκα του. Ἐξῆσαν εὐτυχισμένα καὶ ἔκαναν πολλὰ παιδιά». Ὁ Γέροντας Σιλουανὸς εὐχαριστοῦσε πάντοτε τὸν Θεὸ, πὺ ἀκούσε τὴν προσευχὴ του αὐτῆ, ἀλλὰ καὶ πάντοτε δὲν ξεχνοῦσε τὴν ἁμαρτία του.

(Συνεχίζεται)

Με πολλές εὐχές, † Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερομίας

Γιὰ ἀποστολὴν ἐπὶ εἰς μέλη μου τοῦ 6978013647.